

ဆုမြတ်မွန်မွန်

ချစ်သူတို့၏ အခမ်းနားဆုံးအရာ

"သက်ပန်သို့"

သက်ပန်..ရေ

နေဝင်ချိန်ဆို

တစ်နေ့စာအလွမ်းတွေကို

နှလုံးသားထဲက ပြန်သိမ်းထည့်ထားရတာ

ဝဋ်ကြွေးတစ်ခုလို ဖြစ်နေပြီ....။ ။

မတွေးဘဲ ရောက်လာတတ်တဲ့

နင့်အကြောင်း

အမိပ္ပါယ်ကို ရှာဖွေကြည့်တော့

အချစ်ဆိုတဲ့ အရာ

စာလုံးနှစ်လုံးထဲသာ ရှိပေလို့ ပဲနော်..။ ။

နှင်းဆီတွေလို ပွင့်လာတတ်တဲ့

နင့်နှုတ်ခမ်းပါးလေးအကြောင်း စဉ်းစားမိတိုင်း

"မျှော်လင့်ခြင်း" ဆိုတဲ့ စကားလုံးက

ရင်ထဲကို ရောက်လာတယ်...။

နင်ဟာ ငါရဲ့ မူပိုင် ဗီးနပ်စ်ပါ သက်ပန်....။ ။

မြစ်မင်းဇရာ၏ ကဗျာ...

"မြစ်မင်း...သို့"

ထိုနေရာ..

သစ္စာတရား၏ အဆုံးမဲ့လွင်ပြင်

အပြာရောင်ပန်းပွင့်တွေပွင့်တယ်။

ထိုနေရာ..

မြင့်မြတ်ခြင်း၏ တည်ရှိမှုအကြောင်း

အဖြူရောင်တံတားလေး ရှိတယ်။

ထိုနေရာ..

နေကြာဝါဝါလေးတွေ အရှေ့ဘက်လှည့်ပွင့်လို့

ချစ်သူအတွက် သဝန်တို့မှုတွေရှိတယ်။

တကယ်ပါ...

ငါ့အိပ်ရာဘေးက ဝက်ဝံရုပ်ကြီးကတောင်
ချစ်သူအကြောင်းတွေ လာလာမရောင်းနဲ့
နားငြီးတယ်တဲ့ ..။

မျက်ဝန်းလေးတစ်စုံက အိပ်မက်ထဲအထိ
လိုက်နှောင့်ယှက်တတ်တာ
အချစ်လို့ ခေါ်လား မြစ်ပင်ရယ်။ ။

မေသက်ပန်၏ ကဗျာ

"သက်ပန်..သို့"

မျက်ဝန်းထဲက အလင်းဓာတ်တွေ လွှတ်ထားသလို...
နင့်အကြည့်တစ်ချက်နဲ့ တင်
တစ်နေ့စာ အသက်ဆက်ဖို့
လုံလောက်တဲ့ ကောင်ပါ သက်ပန်..။

"ချစ်တယ်" ဆိုတဲ့ စကားတစ်ခွန်း
ပြောဖို့ ပြင်ဆင်အားထုတ်ရင်းပဲ
အလိုလို အားယုတ်နေခဲ့တဲ့ သူပါ။

ဘဝရဲ့ အစက

လွဲချော်ခြင်းတွေ (ငါ့အတွက်လို့)

ဖန်းဆင်းခဲ့လေသလားတော့ မသိ

မေငိုရင် (ကိုယ်လေ)

တကယ်ကို မနေတတ်ခဲ့တဲ့ သူပါ..။

ဖွင့်ပြောခွင့်ရှိတဲ့ တစ်နေ့ သူငယ်ချင်းဆိုတဲ့ ခေါင်းစဉ်အောက်က

ရုန်းထွက်ခွင့် ရှိပါရစေလား မေ...။

တနိုင်းခင်္ဂါ ကဗျာ

အပိုင်း(၁)

အခန်း(၁)

လေပြည်နုနုတွေ တိုက်ခတ်နေသော ဇွန်လ၏ နေ့တစ်နေ့တွင် သူ့ရဲ့ ရင်ခုန်နှုန်းတွေ ခါတိုင်းထက် ပို၍ မြန်နေသည် ဟု ထင်လေသည်။ ဒီနေ့သည် သူတို့ ရဲ့ ပထမဦးဆုံး ကျောင်းဖွင့်ရက် ဖြစ်သည်။ ဆယ်တန်းကျောင်းသား၊ ကျောင်းသူများအားလုံးထဲတွင် အရေးပါဆုံး ကျောင်းသားများ အဖြစ် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဂုဏ်ယူမိသော သူ့အတွက်ကတော့ ငါ့ဟဲ့ ဆယ်တန်းကျောင်းသား ဟူသော မာန်ဖြင့် ဝံ့ကြွားလို့ နေသည်။

ဒီထက်ဝံ့ကြွားစရာ တစ်ခုက ဖေဖေက သူ့အတွက် ကျောင်းတတ်ဖို့ ရာ ဆူပါကပ်ခဲရောင် ဆိုင်ကယ်တစ်စီး ဝယ်ပေးလိုက်ခြင်းပဲ ဖြစ်သည်။ သူ သွားလိုရာ နေရာတိုင်းသို့ အချိန်တိုအတွင်းမှာ ပို့ဆောင်ပေးသော ထိုဆိုင်ကယ်ကို သူက ဒုတိယ အမြတ်နိုးဆုံး...။

ဒါဆိုရင် ပထမ အမြတ်နိုးဆုံးက ဘာဖြစ်မလဲ?။

သူ့ကိုယ်သူ ဒီလို တွေးကြည့်လိုက်တာနဲ့ တင် လှိုက်ခနဲ ဖြစ်သွားသော ခံစားချက်ဟာ ဘာနဲ့ မှ မတူချေ။ ချစ်သောကောင်မလေးအကြောင်း တွေးရတာ လောကမှာ စိတ်ချမ်းသာစရာ အကောင်းဆုံးပဲ ဖြစ်ပါသည်။

ဒီအချိန်မှာ ပဲ သူနံ့ဘေးသို့ Dream ဆိုင်ကယ်တစ်စီးက ထိုးရပ်လို့

လာသည်။ သူက ဆိုင်ကယ်ပေါ် ထိုင်နေရာမှ အသာငဲ့ကြည့်လိုက်လျှင်..

"ဟေ့ကောင် .. မြစ်မင်း၊ လက်ဖက်ရည်ဆိုင် သွားရအောင်"

သူ့ကို မေးဆက်ကာ ပြောနေသူသည် သူလိုပဲ မြောက်ကြွကြွဒီဇိုင်း ဖြစ်နေသော သူ့ရဲ့ အရင်းနှီးဆုံး ဘော်ဒါတိုင်းခ ဖြစ်သည်။ ။ တိုင်းသည် လည်း သူ့အဖေ ဝယ်ပေးထားသော Dream 125 ဖြင့် စိတ်ကျေနပ်မှု ရနေဟန်တူသည်။ သူက လက်မှ နာရီကို မသိမသာ ငဲ့ကြည့်လျက်...

"မသွားသေးဘူးကွာ၊ ခဏနေဦး"

တစ်ခုခုကို စောင့်နေဟန်တူသည့် သူ့အဖြစ်ကို ရိပ်မိသွားဟန်ရှိသော တိုင်းက သူ့ကို အကဲခတ်သလို ကြည့်လာလျက်..

"မင်း ဘယ်သူ့ကို စောင့်နေတာလဲ၊ ဒီနေ့မှ ကျောင်းစဖွင့်တာ မျှော်ရ မဲ့သူ ရှိနေပြီလားကွ"

"မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ မင်းကို စောင့်နေတာပါ"

"အောင်မာ... ဘာလာချီးနေတာလဲ ဟေ့ကောင်၊ ဒါဆို လက်ဖက်ရည်ဆိုင် သွားမယ် ပြောတာကို ဘာလို့ ခဏနေပါဦး ပြောရတာလဲ။"

"သက်ပန် မလာသေးဘူးလေကွာ၊ ဘာလုပ်နေလဲ မသိဘူး၊ ပါးကွက် ညှိနေတာကိုက တစ်နာရီလောက် ကြာနေတတ်တာ သူက.."

"အေး.. ဟုတ်ပါ၊ ဒီငနဲ့ မလေးကို ရှိုးတွေ သိပ်မထုတ်ဖို့ ပြောရဦးမယ်၊ စိုးမိုး ဆိုတဲ့ ကောင်က ဒီနှစ်တော့ သက်ပန်ကို ရအောင်လိုက်မယ်လို့ ပြောထားတာ မျက်ခြည်မပြတ်ကြည့်ဖို့ လိုတယ်"

အဲဒီအချိန်မှာ ပင် မျှော်လင့်နေသော တစ်စုံတစ်ရာက သူ့မြင်ကွင်းထဲသို့ ဝင်ရောက်လို့ လာသည်။ ။ သက်ပန်တို့ အိမ်မှ စူပါရဖ်အဖြူလေး

တရွေ့ရွေ့ လာနေတာကို မြင်လျှင် သူ့ရင်ခုန်နှုန်းတွေက ပို၍ ငြိမ်ညောင်းလို့ လာသည်။ ။

ကိုယ်ချစ်နေတဲ့ သူ့ကို မပြောနဲ့ သူနဲ့ ပတ်သတ်တဲ့ သက်မဲ့ အရာတစ်ခုခုကို မြင်လိုက်ရတာနှင့် တောင် ဒိန်းခနဲ ဖြစ်သွားသော ခံစားမှုဟာ အချစ်မှာ ပဲ ရှိသည် ဟု ထင်ပါသည်။ ။

စူပါရမ်အဖြူသည် သူတို့ ဆိုင်ကယ်တွေ ရပ်ထားသော အုတ်ခုံနားတွင် တုံ့သွားရင်း ကားနောက်ခန်းထဲမှ သက်ပန်၏ မျက်နှာလေးက ဝင်းပစ္စာ ထိုးထွက်၍ လာသည်။ ။

"ဟိတ်.. ဘာရပ်လုပ်နေကြတာလဲ၊ ငါ့ကို ကြွေးဖို့ စောင့်နေကြတာပေါ့လေ၊ ဟုတ်လား"

ကမ္ဘာပေါ်တွင် ရှိသည့် ပါးကွက်များ ၏ အလှဆုံးပိုင်ရှင်ဖြစ်သော သက်ပန်သည် သူနှင့် တနိုင်ကို ပြီးကာ မေးဆက်၍ မေးနေသည်။ ။ ပါးကွက်၊ ကွက်သော သူ မြင်ဖူးသမျှ မိန်းမတို့ ထဲတွင် သက်ပန်ရဲ့ ပါးကွက်လောက် လှတာကို သူမမြင်ဖူးသေးချေ။

သက်ပန်ရဲ့ ပါးကွက်လေးများမှာ မကြီးမသေး အနေတော် အရွယ်လေးများ ဖြစ်ကြလျက် အလွန်ခေတ်မီလှပ၍ မွှေးပျံ့သော ရနံ့တစ်မျိုး ရှိပါသည်။ ။

(မွှေးရနံ့တစ်မျိုး ရှိသည် ဟု ပြောရခြင်းမှာ နမ်းကြည့်ဖူးသောကြောင့် တော့ မဟုတ်ပါ။ စိတ်မှန်းနှင့် ပြောပြခြင်း ဖြစ်ပါသည်။)

"တမင်ကြွေးတာတော့ မဟုတ်ပါဘူးဟာ၊ ကြုံလို့ ကြွေးတာပါ"

သူ့စကားကို သက်ပန်သည် လှစ်ခနဲပြုံးလျက်..

"ကြွေးတာက ကြွေးတာပဲ၊ မရဘူးနော်.. နင်တို့ နှစ်ယောက်စလုံး ငါ့

ကို ဖွင့်ပွဲလုပ်ပေးရဦးမယ်"

"ပေါင်းလုပ်မယ်လေ၊ နော်... တနိုင်း"

သူက တနိုင်းကို စစ်ကူတောင်းလိုက်လျှင် တနိုင်းကလည်း သွက်သွက်ကြီး ခေါင်းညိတ်ပြလေသည်။ သက်ပန်သည် နှုတ်ခမ်းကြီး ချက်ချင်း စုထော်လာကာ...

"မရဘူး.. မရဘူး၊ ပေါင်းလုပ်ရအောင် နင်တို့ နှစ်ယောက်က ဘာမှ မဆိုင်းဘူး..."

ဒီတစ်ပတ် ကျောင်းပိတ်ရက်ပဲ တစ်ယောက်က စနေကျွေး၊ တစ်ယောက်က တနင်္ဂနွေကျွေးရမယ်၊ ဒါပဲ.. ဒါပဲ."

လမ်းမှာ ကားရပ်ထားတာ ကြာလာလျှင် သက်ပန်တို့ အိမ်က ဒရိုင်ဘာကြီး အဘကျော်က လော်ဆော်သည်။

"သက်ပန်ရေ.. မောင်းတော့မယ်နော်"

"အင်း.. အင်း.. မောင်း အဘ၊ ဟိုနှစ်ကောင် ငါပြောပြီးသားနော်၊ ပြီးမှ ဘာသံညာသံ မကြားချင်ဘူး"

သက်ပန်သည် သူတို့ နှစ်ယောက်ကို ကလေးသဖွယ် လက်ညှိုးတစ်ချောင်းထောင်ကာ ပြောသွားသည်။ သူက အဲဒီပုံစံကို ပခုံးတွန့် ရယ်မောနေပြီးနောက် သက်ပန်၏ ကားလေး မြင်းကွင်းထဲက ပျောက်ကွယ်သွားမှ တနိုင်းဘက်သို့ အသာငဲ့ကြည့်မိသည်။

ထိုအခါ ဘယ်အချိန်တည်းက ကြည့်နေမှန်းမသိသော တနိုင်းခရဲ့ မျက်လုံးတွေနှင့် တန်းခနဲ ဆုံလေသည်။ သူက မသိချင်ဟန်ဆောင်ရင်း..

"သွားမယ်လေကွာ၊ ဘယ်မှာ ထိုင်မှာ လဲ၊ Money လား၊ UNISON

လား"

"မင်း ကြိုက်တာထိုင်"

တနိုင်ငံက သူ့သဘောကို ဦးစားပေးလိုက်လျှင် သူက အိုခေဟု တိုးတိုးရေရွတ်ကာ ဆိုင်ကယ်ကို စက်နှိုးလိုက်သည်။ ။ အဲဒီတော့ ကျောင်းနှင့် မဝေးသော ၊ မျက်စိစားပွဲထိုင်ဖို့ အင်မတန်ပျူ့ကောင်းသော ကန်စောင်းနားရှိ UNISON လက်ဖက်ရည်ဆိုင် သို့ ရောက်လာကြသည်။ ။ ဆိုင်ထဲတွင် သူတို့လို ကျောင်းသား ကျောင်းသူများ လည်း ကိုယ့်အုပ်စုနဲ့ ကိုယ် အုပ်စုဖွဲ့၍ ထိုင်လျက်သား ရှိသည်။ ။

သူ နှင့် တနိုင်ငံသည် ပေါ့ကျတစ်ခွက်စီ ကိုယ်စီမှာ ပြီးနောက် ဘာရယ်မဟုတ်ဘဲ ကျောင်းသို့ တဖွဲဖွဲရောက်လာနေကြသော စက်ဘီးတွေ၊ ဆိုင်ကယ်တွေ၊ ကားတွေကို ငေးမောမိကြသည်။ ။

ဒီလို ရှစ်နာရီခွဲ အချိန်လောက်သည် ဒီနားတစ်ဝိုက်ကတော့ အလွန်ကို စည်ကားလေသည်။ ။ သူတို့ မြို့လေးရဲ့ အရှေ့ခြမ်းနှင့် အနောက်ခြမ်းကိုဆက်သွယ်ထားသော ထံတားကြီး ဟာ ဒီအချိန်ကို တော့ အတော်စိတ်အပျက်ဆုံးပဲ နေလိမ့်မည်။

ဒီလို မနက်ချိန်ခါတွင် ကျောင်းသို့လာသော ကျောင်းသားကျောင်းသူများက အရှေ့မှ အနောက်သို့ကူးရသလို အနောက်ခြမ်းမှာ နေထိုင်သော လူများကလည်း ဈေးကြီး၊ ဌာနဆိုင်ရာရုံးများ ထဲသို့ ကူးကြရသည်။ ။

အရှေ့ကလူက အနောက်လာ၊ အနောက်ကလူ အရှေ့သွားနှင့် တစ်နေရာက ထိုင်နေကျဖြစ်သော လူတစ်ယောက်အဖို့ ကတော့ ဝါသနာပါလျှင် အပျင်းဖြေစရာပဲ ဖြစ်သည်။ ။

သူက ပေါ့ကျလက်ဖက်ရည်ကို အရသာခံသောက်ကာ အခုနတုန်းက

တွေ့မြင်ခဲ့ရသော သက်ပန်ရဲ့ မျက်နှာလေးကို တရိပ်ရိပ် စားမြို့ပြန်နေမိသည်။ ။ အခုတလော သက်ပန်အကြောင်းကို ခဏခဏ စဉ်းစားနေဖြစ်သည်မှာ ဘာကြောင့် မှန်းတော့ သူ့ကိုယ်သူ ဝေခွဲမရသေးပေ။

"မြစ်မင်း... မင်း Sunday အချိန် ဆွဲပြီးပြီလား"

ရုတ်တရက် ထွက်ပေါ်လာသော တနိုင်း စကားကြောင့် သူ့အတွေးစတို့က ပြတ်တောက်သွားရသည်။ ။ တနိုင်းရဲ့ မျက်နှာကို ဖျတ်ခနဲ ကြည့်မိလျှင် တနိုင်းရော သူလိုပဲ သက်ပန်အကြောင်း မစဉ်းစားမိဘူးလားဟု အတွေးပေါ်သွားသေးသည်။ ။

သို့သော် တနိုင်းရဲ့ မျက်ဝန်းတွေက ကြည်ကြည်လင်လင်ပင်။

"မဆွဲသေးပါဘူးကွာ၊ အခုမှ နှစ်စပဲရှိသေးတာ၊ အေးဆေးပေါ့၊ အခုနေ နင်းကန်သွားကျိုးထားရင် တကယ်တမ်း နီးလာတော့ သိပ်မလုပ်ချင်တော့ဘူး"

"မင်းက ဉာဏ်ကောင်းတော့ အေးဆေးပေါ့ကွာ၊ ဆေးကို သေချာပေါက်ဝင်မှာ ပါ"

"အဲလောက်ကြီးလည်း မရည်ရွယ်ပါဘူးကွာ၊ ငါက ဆေးကို ဝါသနာမပါဘူးကွာ"

"ဒါပေမဲ့ မယ်သက်ပန်ကတော့ ဆေးမှ ဆေးပဲ၊ လုံးဝမလျှော့ဘူး"

သူက တနိုင်းဘက် လှည့်ကြည့်လိုက်လျှင် ဒီကောင်သူ့ကို ကြည့်မနေသဖြင့် မျက်ဝန်းများ ၏ အရိပ်အကဲကို ဖမ်း၍ မရချေ။

သူ့ရဲ့ အတွေးထဲမှာ သက်ပန်သည် မကြာခဏ နေရာယူတတ်လေ့ရှိသလို တနိုင်း၏ နှုတ်ဖျားမှာ လည်း မကြာခဏ နေရာဝင်ယူတတ်လေ့ရှိလေသည်။ ။

"မင်းကရော ဘာမှ ဘာပဲလဲ"

တနိုင်ငံသည် အဖြေကို ချက်ချင်းမပြောသေးဘဲ ကားလမ်းမက ဖြတ်သန်းသွားသော အရာဝတ္ထုများကို ငေးမောနေသေးသည်။ ။

ပြီးတော့မှ တွေးဆဆဖြင့် ...

"ငါကတော့ အမှတ်မီရာပဲ၊ ငါ့ဘက်က ငါတတ်နိုင်သလောက်၊ အစွမ်းရှိသလောက် ကြိုးစားမယ်၊ နောက်...မိတဲ့ ကျောင်းကို တက်မယ် ...

နောက်ဆုံးတော့ ငါက ငါ့အမေ အလုပ်တွေကိုပဲ ဦးစီးရမှာ ဆိုတော့ ငါ့အတွက်က ဆေးကျောင်းတက်လည်း ဆရာဝန်လုပ်ရမှာ မဟုတ်ဘူး "

တနိုင်ငံရဲ့ အဖေမှာ တနိုင်ငံ ရှစ်တန်းနှစ်တည်းက ဆုံးပါးသွားခဲ့ပြီဖြစ်၍ သူ့အမေ တစ်ယောက်တည်း စီးပွားရေးကို ဦးဆောင်နေရတာ ဖြစ်သည်။ ။ ဒါကြောင့် ဒီကောင်က မြန်မြန်ဘွဲ့ရ၍ သူ့အမေ အလုပ်တွေကို ဝင်ကူရမည့် သူ ဖြစ်လေသည်။ ။

"ဘာဖြစ်လဲကွာ၊ အမှတ်မီတော့လည်း တက်လိုက်ပေါ့၊ ဆေးကျောင်းတက်ပြီး ဆရာဝန် မလုပ်တဲ့ သူတွေ အများကြီးပဲဟာ...

ဒေါက်တာဘွဲ့ အတပ်ခံရတာ နည်းသေးလား။ အနည်းဆုံးတော့ မင်း ဆေးကျောင်းတက်ရင် ဆရာဝန်မတစ်ယောက်နဲ့ တော့ ရမှာ ပဲ"

သူ့စကားကို တနိုင်ငံသည် အလေးအနက်ထား တွေးတောဟန်ဖြင့်...

"ငါ့ကို မေမေက ပြောဖူးတယ်ကွ၊ လူတစ်ယောက်ဟာ ဘယ်လိုပြောရမလဲ အတိအကျ ပြောရရင် ယောက်ျားလေးပဲဖြစ်ဖြစ်၊ မိန်းကလေးပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့ကွာ အချိန်တန်အရွယ်ရောက်လာရင် ကိုယ်နဲ့ နီးစပ်ရာ ပတ်ဝန်းကျင် အသိုင်းအဝိုင်းက လူတွေနဲ့ ပဲ တွေ့ဆုံရတယ်တဲ့ ...

ဥပမာ...ကျောင်းသားဆိုရင် ကျောင်းသူနဲ့ ပဲ တွေ့မယ်ကွာ၊ ရုံးဆိုရင် လည်း ရုံးကလူအချင်းချင်း တွေ့မယ်၊ ဖစ်ဆစ်မေဂျာကဆိုရင် ဖစ်ဆစ် ကဟာနဲ့ တွေ့ဖို့ များ တယ်၊ ဆေးဆိုရင်လည်း ဆေးကဟာနဲ့ ပဲ တွေ့မ ယ်ပေါ့ကွာ"

"အေးလေ... ဒါ သီအိုရီတစ်ခုပဲ"

"အဲဒါ သီအိုရီပဲလေ၊ အချစ်မှ မဟုတ်တာ"

"ဟေ့ကောင် ... ဘာအချစ်လဲ"

သူက အလန်တကြားထအော်လိုက်လျှင် တနိုင်ငံက အခုမှ တဟား ဟားနှင့် အော်ရယ်လေသည်။ သူနှင့် တနိုင်ငံသည် ငါးတန်းကတည်းက စတင် အတွဲညီခဲ့ကြတာ အတူတူစား၊ အတူတူသွား၊ လူပျိုစိတ်လည်း အ တူတူဝင်ခဲ့ကြသော်လည်း အချစ်အကြောင်းတော့ တစ်ခါမှ မဆွေးနွေးခဲ့ကြဖူးသေး။

အခုတော့ သူ့ထက် အေးပါသည် ဆိုသော တနိုင်ငံရဲ့ ပါးစပ်က အလွ န်အင်အားပြင်းထန်သော စကားလုံးနှစ်လုံး ထွက်လာခဲ့ချေပြီ။

"ဟေ့ကောင် ... မင်းဘာပြောလိုက်တယ်၊ အချစ်ဟုတ်လား"

"အင်းလေ ... လူတိုင်းနဲ့ မကင်းနိုင်ကြတဲ့ အချစ်ပေါ့"

"ဟား... ဘာတွေလဲ၊ ဆရာမ သိတာက အဲဒီအကြောင်း စာစီစာကုံး ရေးခိုင်းထားလို့ လား"

"မဟုတ်ပါဘူးကွာ မင်းကလည်း ၊ ငါပြောတာက မေမေပြောတဲ့ အ ရာက အေး...မင်းပြောတဲ့ ဟာက သီအိုရီတစ်ခုပဲလေ...

ငါကတော့ အဲဒါကို အချစ်လို့ မမြင်ဘူး၊ နီးစပ်မှု တစ်ခုလို့ ပဲ မြင်တ

ယံ၊ မကြားဖူးဘူးလား၊ သဇင် ဆိုထားတဲ့ သီချင်းလေ ...

သီအိုရီတွေ အကုန်မှားသွားလည်း ပဲ ငါရင်ခုန်တာ မင်း တစ်ယောက်တည်း ဆိုတာလေ...

သူက တနိုင်ငံရဲ့ စကားကို တဟားဟားနှင့် အော်ရယ်ပေးလိုက်သည် ။ တနိုင်ငံသည် သူ့ဖွဲ့ပြနေသော ကိစ္စအပေါ် အဟားခံရသဖြင့် မကျေမလည် ဖြစ်သွားဟန်တူသည် ။ မျက်နှာကြီး မဲ့သွားလျက်...

"ဟေ့ကောင် ... ငါ့ကို မဟားနဲ့ ကွ၊ ငါက မင်းလို တွေ့ကရာ ကြည်တတ်တဲ့ ကောင် မဟုတ်ဘူး "

"သိပါတယ်ကွာ၊ မင်းက တွေ့ကရာ နောက်တတ်တဲ့ ကောင်ပါ"

"မနောက်တတ်ဘူး၊ တကယ်ပြောတာ၊ ဒီလို အနှစ်တွေကျတော့ မင်းက ဘယ်ခံစားဖူးမလဲ"

"အောင်မာ...အဖေထက် သားက တစ်လများကြီးလို့ ၊ ကဲ... ပြောစမ်းပါဦး၊ မင်းက ဘယ်ကအနှစ်တွေကို ခံစားနေရတာလဲ...

မင်းတို့ အိမ်က ထမင်းချက်အဒေါ်ကြီး ကျွေးတဲ့ ကြက်ဥအနှစ်တွေကို ပန်းကန်ပြားကြီးနဲ့ ခံစားတာလား"

"ခွေးကောင်....မင်း...."

တနိုင်ငံက သူ့ကို ဆုံးအောင်တောင် မဆဲချေ။ အဘယ်ကြောင့် ဆိုသော ကျောင်းတက်ခေါင်းလောင်းသံကို ကြားလိုက်ရသောကြောင့် ဖြစ်လေသည် ။ သူတို့ ဟာ အဲဒီမှ ပိုက်ဆံထရှင်းလျက် အူယားဖားယား ပြေးရသော်လည်း ကျောင်းတံခါးက ပိတ်သွားပြီဖြစ်သည် ။

အချစ်အကြောင်း အဆွေးနွေးကောင်းသဖြင့် ကျောင်းစဖွင့်သည် နေ့

မှာ တင် အတန်းရှေ့မှာ နားရွက်ဆွဲ၍ ထိုင်ထအခါနှစ်ဆယ် လုပ်လိုက်ရလေသည်။ ။

သက်ပန်သည် သူနှင့် တနိုင်ငံတို့ ကျောင်းနောက်ကျသည့် အကြောင်းကို ဘယ်လောက်တောင်များ သိချင်နေသလဲတော့ မပြောတတ်ချေ။ ထမင်းစားကျောင်း ဆင်းတာနှင့် တစ်ပြိုင်နက် သူ့အနားသို့ ရောက်လာကာ မေးလေသည်။ ။ အနားမှာ တနိုင်ငံလည်း ရှိနေသော်လည်း တနိုင်ငံကို ဦးတည်၍ မမေး။ သူ့ကိုသာ ဦးတည်၍ မေးလေသည်။ ။

"ဟဲ့...မြစ်မင်း၊ မနက်က နင်တို့ ဘာလို့ ကျောင်းနောက်ကျနေကြတာလဲ၊ ကျောင်းကို ငါ့ထက်အရင် စောရောက်နေကြရဲ့ သားနဲ့ ဘယ်တွေ သွားနေကြသေးတာလဲ"

သူနှင့် တနိုင်ငံက တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်နေကြပြီးမှ ...

"ဘယ်မှ မသွားပါဘူး၊ UNISON မှာ ထိုင်နေကြတာ"

"ဟင် ... ဒါဖြင့်ရင် ကျောင်းတက်တော့မှာ ကို မသိဘူးလား၊ ဘာတွေများ ပြောနေငမ်းနေကြတာမို့လို့ ကျောင်းနားရောက်တာတောင် ကျောင်းတက်တာကို မသိကြတာတဲ့ လဲ"

သူက ခါးထောက်ကာ ဟန်နဲ့ ပန်နဲ့ မေးနေသော သက်ပန်ရဲ့ ပုံကိုပြီးစစနှင့် မော်ကြည့်ကာ ရယ်ချင်သလို မျက်နှာနှင့် တနိုင်ငံကို လှည့်ကြည့်လိုက်လျှင် သက်ပန်ရဲ့ ဒေါသသည် တနိုင်ငံထံသို့ပါ ကူးသွားလေသည်။ ။ တနိုင်ငံဘက်ကိုပါ လက်ညှိုးငေါက်ငေါက်ထိုးလျက်...

"နင်လည်း ပါတယ် မဟုတ်လား၊ ပြောစမ်း...နင်တို့ နှစ်ယောက် ဘာတွေတိုင်ပင်ပြီး အကြံစည်ထုတ်နေလို့ ကျောင်းတက်တာတောင် မ

သိရတာလဲ"

တနိုင်းသည် သက်ပန်ကို ပြုံးစိစိဖြင့်ကြည့်လျက်..."မပြောဘူး၊ သတ်ရင်သတ်လိုက်" ဟု ပြောသဖြင့် သက်ပန်ဟာ အတော်ဒေါမောင်း၍ သွားဟန်တူသည်။ ။ ပါးတွေပင် မောင်းလာလျက်...

"ကြည့်စမ်း...နင်တို့ နှစ်ကောင်က အတော်စွာနေပါလား၊ နင်တို့ နှစ်ယောက်စလုံးကို အန်တီတို့ နဲ့ တိုင်ပြောဦးမယ်"

"ဟာ ...သက်ပန်ကလည်း ဟာ၊ ငါတို့ ဘာမှ မလုပ်ဘူး၊ နောက်မှ နင့်ကိုငါ ရှင်းပြပါ့မယ်ဟာ"

"ဘာရှင်းပြမှာ လဲ၊ နင်တို့ ကောင်မလေးတွေကို လိုက်ဖို့ မဟုတ်လား"

"

"ဟွန်း...ထွက်...၊ ကဲ...ကဲ...နောက်တော့ပြောပြမယ်၊ အခုတော့ ဗိုက်ဆာလို့ ပြန်လိုက်ဦးမယ်ဟာ၊ နော်...ခဏစောင့်"

သူက သက်ပန်ကို မျက်စိတစ်ဖက် မှိတ်ပြလျက် တနိုင်း၏ ပခုံးကို ဖက်ကာ လှည့်ထွက်လာခဲ့လျှင် သက်ပန်သည် မျက်စောင်းတခဲခဲနှင့် ကျန်ရစ်ခဲ့လေသည်။ ။ သူနှင့် တနိုင်းက ဆိုင်ကယ်ကိုယ်စီနှင့် မို့ရောယောက်ျားလေးပီပီ ထမင်းချိုင့်တွေမကိုင်ချင်သဖြင့်ရောကြောင့် အိမ်ပြန်စားကြသော်လည်း သက်ပန်ကတော့ ထမင်းချိုင့်ထည့်သူ ဖြစ်၏။

ထမင်းစားကျောင်းဆင်း အိမ်အပြန်လမ်းတွင် တနိုင်းသည် သူ့ဘေးသို့ ရင်ပေါင်တန်းစီးရင်း...

"သက်ပန် မေးရင် မင်း ပြောပြမှာ လား မြစ်မင်း"

"ပြောရမှာ ပေါ့ကွ၊ တော်ကြာ မဟုတ်ကဟုတ်ကတွေ မေမေ့ကို သွားချွန်နေရင် ဘယ့်နှယ်လုပ်မလဲ"

တနိုင်ငံက ဘာမှ ဆက်မပြောတော့ပေ။ သို့သော် တနိုင်ငံရဲ့ မျက်နှာမှာ ယောင့်ယောင်မျှတော့ ပြုံးသွားသည် ဟု ထင်ပါသည်။ ဒီလို နှင့် ညနေဘက် ကျောင်းဆင်းလျှင် စပ်စုမလေး သက်ပန်သည် သူ့အိမ် သို့ စက်ဘီးတစ်စီးဖြင့် ပေါက်ချလို့ လာတော့လေသည်။

အဲဒီအချိန်တွင် သူက ရေချိုးပြီးစ ဆိုင်ကယ်နှင့် အပြင်ထွက်ဖို့ ဟန်ပြင်နေတုန်းရှိဆဲ အချိန် ဖြစ်၏။ ဆံပင်ကို နှစ်ဖက်ခွဲစည်းလျက် ပါးကွက်အကြား၊ စကတ်အကားဝတ်၍ ရောက်လာသော သက်ပန်သည် ကလေးပေါက်စလေးသဖွယ် နုနယ်ချောမော၍ နေလျှင် သူက သက်ပြင်းကို အသာကျိတ်ချမိ၏။

တကယ်တော့ ဆယ့်ခြောက်နှစ်ဟူသော အသက်အရွယ်ဟာ သက်ပြင်းချဖို့ အတွက် အချိန်မရောက်သေးသော်လည်း သူက ခံနိုင်ရည်မရှိခဲ့ပေ။

"နင် ဘာလာလုပ်တယ်ဆိုတာ ငါ သိပါတယ် သက်ပန်ရာ၊ နင် အဲဒီလောက် စပ်စုတတ်မှန်း အစက ငါမသိခဲ့ဘူး သိလား"

သက်ပန်၏ နှုတ်ခမ်းသည် ချက်ချင်းပင် ရှေ့ကို တစ်တောင်လောက် ထွက်လာလျက်...

"နင် ...နော်"

ထို"နင်နော်"သည် နင်နှင့် နော်ကြားမှာ သံရှည်တစ်ခုဆွဲသွားလျက် သူ့နားထဲတွင် သံစဉ်တစ်ပုဒ် ဖြစ်လို့ သွားသည်။ ဒီထက် ရင်ခုန်စရာ ကောင်းတာက သက်ပန်သည် သူ့လက်မောင်းကို လှုပ်ကာ လှုပ်ကာဖြင့် ထပ်မေးခြင်း ဖြစ်သည်။

ငယ်ငယ်တည်းက သက်ပန်ရဲ့ လက်နဲ့ အရိုက်အပုတ်၊ အထူအထော

င်း၊ အဆွဲအလိမ်ကို ကြိမ်ဖန်များစွာ ခံခဲ့ရဖူးသော်လည်း ဒီလိုရင်ငြိမ့်ညောင်းမှုကတော့ ဒါ ပထမဆုံးပဲ ဖြစ်လေသည်။

"မပြောဘူးလား၊ ငါ စိတ်တို လာပြီနော် မြစ်မင်း"

အဲ ... နဂါးရိုင်းလို အကြည့်တစ်ချက်နှင့် ငါစိတ်တို လာပြီနော် ဟူသော စစ်ခင်းစကားကိုတော့ သူ အဟုတ်ပဲလန့်သွားရသည်။ သက်ပန်ဆိုသော ကလေးမသည် စိတ်ကောက်လျှင် တော်တော်နဲ့ ပြန်၍ မပြောတတ်တော့ချေ။

"သက်ပန်ရာ ... နင်က ဘာမှ မဟုတ်တဲ့ ဟာကို အသည်းအသန် သိချင်နေတာကိုး၊ ကိစ္စက ဘာမှ မဟုတ်ဘူး၊ ငါနဲ့ တနိုင်နဲ့ ကိစ္စတစ်ခုကို ဆွေးနွေးရင်းနဲ့ နာရီကို မကြည့်မိ၊ သံချောင်းခေါက်တာကို မကြားမိ ဖြစ်သွားတာ ..."

ဒါပဲ ... အဲဒါပဲ"

"အေးလေ ... အဲဒီကိစ္စက ဘာကိစ္စလဲလို့ "

သူက သက်ပန်ကို သဘောကျစိတ်ဖြင့် ပြုံးကြည့် လိုက်လေသည်။ ဘာကိစ္စလဲလို့ ဟူသော အမေးတွင် လဲနှင့် လို့ ကြားကို သံရှည်ဆွဲတတ်ပုံတို့ ဟာ သက်ပန်ရဲ့ ထူးခြားချက်တည်း။ သက်ပန်သည် စကားတစ်ခွန်းကို ပြောလျှင် အဆုံးသတ်မှာ သံရှည်ဆွဲ၍ ပြောတတ်သော ပညာကို အလွန်ကျွမ်းပါသည်။ ပြီးတော့ အဲဒီလို ပြောပုံသည် အလွန်ချစ်ဖို့ ကောင်းသည် ဟု လည်း ထင်လေသည်။

"အချစ်ကိစ္စပါဟာ"

သူက သက်ပန်ကို ငေးကြည့်ရင်း ပြောမဲ့ပြောတော့လည်း ရုတ်တရက် ပြောချလိုက်လျှင် သက်ပန်သည် ရုတ်တရက် ကြောင်ကာသွားသည်

ပြီးမှ အထစ်ထစ် အငေါ့ငေါ့ဖြင့် ...

"ဘာ ...ဘာ... ဘာပြောတယ်၊ အချစ်အကြောင်း ဟုတ်လား၊ ဟင် ...နှင့် တော်တော်ကဲနေပါလား၊ ဘာအချစ်အကြောင်းလဲ၊ ပြောစမ်း၊ ဘာ အချစ်လဲ၊ နင့်အရွယ်က ဒီအကြောင်း ပြောရမဲ့ အရွယ်လား"

သက်ပန်ရဲ့ လက်သည် "ဟင်" ဆိုသော စာလုံးစကတည်းက သူ့နား ရွက်သို့ ရောက်ပြီးသားဖြစ်လျက် စကားဆုံးလျှင် သူ့နားရွက်တစ်ခုလုံး သည် သက်ပန်ရဲ့ လက်ထဲ၌ မွေ့မွေ့ကြေနေချေပြီ။

"အား ...ဘာလုပ်တာလဲဟ၊ လွှတ်စမ်းပါ၊ ဒီအကြောင်းကို ငါပြော တာ မဟုတ်ပါဘူးဟ၊ တနိုင်း ပြောတာ တနိုင်း၊ ဒီကောင်က စပြောလို့ ငါက ပြန်ပြောရတာပါဟာ နင်ကလည်း "

"သူက ဘာပြောရတာလဲ"

"ဪ ...သူက အမှတ်မီတဲ့ ကျောင်းကို တက်မယ်တဲ့ ၊ ငါကလည်း တက်ပေါ့လို့ ၊ မင်း ဆေးကျောင်းတက်ရင် အနည်းဆုံးတော့ ဆေးကျော င်းသူနဲ့ ရည်းစားဖြစ်မှာ လို့ ပြောလို့ ၊ သူ့အမေကလည်း အဲဒီလိုပဲ ပြော တယ်တဲ့ ...

ဒါပေမဲ့ သူက အဲဒါမျိုးတွေကို အချစ်လို့ မသတ်မှတ်ဘူးတဲ့ ၊ နီးစပ်မှု လို့ ပဲ သတ်မှတ်တယ်တဲ့ ၊ အဲဒါ ...အဲဒါတွေ ပြောနေကြတာနဲ့ ကျောင်း တက် နောက်ကျသွားတာဟေ့ ...သိပြီလား"

"ဟွန်း... တော်တော် အရေးပါ အရာရောက်တဲ့ စကားတွေကို ပြော နေတယ်၊ နင်တို့ နော် ...နင်တို့၊ လူတွေကဖြင့် လက်တောက်လောက် ရှိ သေးတယ်၊ ဒီလိုကိစ္စမျိုးတွေ ပြောနေစရာ အကြောင်းကို မရှိဘူး"

သက်ပန်သည် သူ့ကိုယ်သူ အပျိုကြီးသဖွယ် ဟန်ထုပ်ကာ ဆုံးမ၍
နေတာကို သူကပြုံးကြည့်နေမိသည်။ သူတို့ ကိုဘာ လူက လက်တော
က်လောက်ဟု ပြောနေသော်လည်း သူ့ကိုယ်သူမတော့ အပျိုကြီးစတိုင်
လ် ဖမ်းနေတာကို သိဟန်မတူပေ။

"အေးပါ ...နင်လည်း ဒါမျိုးတွေ စိတ်ဝင်စားမနေနဲ့ ဦးသက်ပန်"

"အောင်မာ ...ငါက ဘာဖြစ်လို့ စိတ်ဝင်စားရမှာလဲ"

"နင်က လှတယ်လေ"

သူ့ရဲ့ မျက်လုံးလှန်ကြည့်သော အကြည့်နှင့် ပြုံးစပ်စပ် အပြောကို သ
က်ပန်သည် တစ်မျိုးဖြစ်သွားရင်း ...

"အဲဒါနဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ"

ဟု မပွင့်တပွင့် ပြန်၍ မေးလေသည်။ လှကြောင်း မလှကြောင်းကို
မငြင်းဆိုဘဲ ဘာဆိုင်လို့လဲဟု ပြန်မေးပုံထောက်လျှင် သက်ပန်ဟာလ
ည်း သူ့ကိုယ်သူတော့ လှပကြောင်း သိနေတာတော့ ရှိဟန်တူပါသည်။

"ဪ ... သက်ပန်ရယ်၊ ဆိုင်ပါသကောဟာ၊ နင်ကတော်တယ်၊ လှ
တော့ အကောင်တွေက ဝိုင်းကြိုက်ကြမယ်။ ပိုးကြမယ်၊ ပန်းကြမယ် ...

နင့်ကို လိုက်ကြတော့မယ် ...

အခုတောင် ကြားသိရတဲ့ နောက်ဆုံးစက်ရပ်သတင်းအရ နင့်ကိုလို
က်မဲ့ကောင်တွေ ဆယ်တန်းမှာ ဆယ့်ရှစ်ယောက်၊ ကိုးတန်းမှာ အယော
က်နှစ်ဆယ်နဲ့ ရှစ်တန်းမှာ ငါးယောက်လောက်ရှိတယ်၊ ဒါအပြင်က က
လေးမုန့်ပေးကြိုက်ချင်တဲ့ ဘူထွားကြီးတွေ မပါသေးဘူး"

"ဟယ် ... အဲဒီလောက်တောင်၊ ဟုတ်လို့ လားဟင်"

"ဟုတ်တယ်၊ အဲဒီတော့ တစ်ခါတည်း ပြောထားမယ်နော်၊ နင် ဘယ်
ကောင်ကိုမှ ပြန်ကြိုက်ဖို့ စိတ်မကူးထားနဲ့ ၊ အို ... ပြန်ကြိုက်ဖို့ မပြောနဲ့
အီဖို့ တောင် စိတ်မကူးနဲ့ ... ရှိုးစမိုးတွေလည်း သိပ်မထုတ်နဲ့ ၊ ပဲမများ နဲ့
"

"ငါက ဘယ်မှာ ရှိုးထုတ်နေလို့ လဲ"

"လှလှပပကို မနေနဲ့ ဟာ၊ ဖြစ်သလိုနေ၊ ပြီးစလွယ်နေ၊ ဆံပင်တွေ ရှု
ပ်ပွနေအောင်ထား၊ ဒါမှ မဟုတ်လည်း ဘိုကေညှပ်ထား၊ ရှပ်အင်္ကျီတစ်
ထပ် အမြဲတမ်းထပ်ဝတ်ထား၊ ရင်ဖုံးအင်္ကျီနဲ့ ပဲ မနေနဲ့ ၊ ခါးအရမ်းတိုတဲ့
ရင်ဖုံးတွေမဝတ်နဲ့ ကြားလား"

သက်ပန်သည် သူ့ကိုပြီးစိစိဖြင့်ကြည့်လျက် "ဟုတ်ကဲ့ပါ အဖေရယ်"
ဟု ပြောလေသည် ။

"ငါ အကောင်းပြောနေတာ သက်ပန်"

သူ့မျက်နှာက တည်သွားလျှင် သက်ပန်သည် လည်း အလိုအလျော
က် တည်ပြီးသားဖြစ်လျက် ...

"အေးပါ ... ဘယ်လိုဖြစ်နေလဲ" ဟု ခပ်ဆောင့်ဆောင့် ပြန်ပြောလျှင်
သူ ကျေနပ်သွားရပြီဖြစ်သည် ။ ဘယ်လိုဖြစ်နေလဲ ဟူသော စကားသည်
မေးခွန်းသဘောကို ဆောင်သော်လည်း သူ့အတွက်တော့ စိတ်ချပါ၊
ဒါမျိုးဖြစ်စရာလား၊ လုံးဝစိတ်မဝင်စားဘူး စသည့် အာမခံကတိ စကား
များ အဖြစ် အဓိပ္ပာယ်သက်ရောက်လေသည် ။

ယုံပါတယ် သက်ပန်၊ နင်က ငါရဲ့ မူပိုင်ဗီးနပ်ပဲဟာ။